

overlade Udnævnelsen til Polyteknisk Lærestanstalt, Det statsvidenskabelige Fakultet eller lignende uafhængige Institutioner. Dette opfatter jeg imidlertid væsentlig som en Kritik, rettet mod den daværende Indenrigsminister, hvem man ikke havde Tillid til, og som man frygtede vilde indsætte i Tilsynsraadet Rabulister som Professor Birck; man vilde have Haand i Hanke med, at man kunde faa andre fremragende Nationaløkonomer ind — jeg kender jo nu det ærede nationaløkonomiske Medlem Hr. Fraenkels Opfattelse af dette Forhold. Det var Mangel paa Tillid til Indenrigsministeren, som gjorde, at man ikke vilde have, at han skulde have en saadan Indflydelse. Denne Mangel paa Tillid kan ikke længere være til Stede, men selv bortset derfra var dette dog kun et Detailspørgsmaal. Mod Lovforslagets Princip indvendes der ikke noget. Og den nuværende Indenrigsministers Forgænger som Indenrigsminister, nemlig afdøde Sigurd Berg, har jo forelagt Lovforslaget i 1920—21 og ved den Lejlighed sagt følgende: „Ud fra en afgjort principiel Tilslutning til det, hvori vi fra Venstres Side har set dette Lovforslags Hovedtanke . . . har jeg overvejet, om det ikke vilde være rigtigst at optage Lovforslaget til Revision under Hensyn til de Udtalelser, der faldt her i Tinget under Behandlingen sidst,“ — altsaa om Sammensætningen af Raadet — „ . . . . Jeg er imidlertid standset ved, at det vil være mest fremmende for Arbejdet at forelægge Lovforslaget uændret, saaledes som det sidst blev oversendt fra Folketinget hertil . . . . Jeg vil meget anbefale, at Arbejdet paa at naa til Ende med denne Sag hurtigst muligt kommer i Gang igen derved, at man i Udvalget genoptager sine Forhandlinger, og jeg anbefaler Sagen til Fremme.“ Ja, hvad er der i disse Udtalelser fra Landstinget og fra den tidligere Indenrigsminister, som kan give mig den Opfattelse, at dette Lovforslag ikke skulde kunne gennemføres her i Rigsdagen? Nej, der er kun een Ting, nemlig den, at den højtærede Indenrigsminister ikke vil gennemføre det. Med andre Ord, hvis den højtærede Indenrigsminister havde sagt: De ved jo, at jeg ikke vil gennemføre Lovforslaget, ja, saa kunde den højtærede Indenrigsminister maaske have anført det, han anførte. Men jeg har ikke des mindre ogsaa haft den Opfattelse, at selv om den højtærede Indenrigsminister undertiden ikke vil en Ting, er han i sine lysere Øjeblikke en fremkommelig Mand, som man kan forhandle med. Naar man sidder i et Udvalg, og Tiden gaar, kan,

naar man taler fornuftigt om Tingene, selv en fast Beslutning om at gøre eet forvandles til, at man gør noget andet. Altsaa heller ikke den højtærede Indenrigsministers Uvillie mod dette Forslags Form, som han altsaa hidtil officielt alene har repræsenteret indenfor Venstre, har kunnet udelukke for mig ethvert Haab om, at denne Sag kunde føres videre. Og jeg vil da sige, at jeg opgiver det heller ikke endnu. Det kan godt være, jeg faar Uret, og at Sagen skal i et Begravelsesudvalg, men saa længe der er Liv, er der Mulighed, og da Udvalget maaske vil opretholde Livet, i alt Fald Muligheden for en Forhandling med Indenrigsministeren, Muligheden for Fremkomsten af Ting, som kunde stille Forslagets Skæbne gunstigere, end Ministeren har tegnet den i sit Horoskop, vil jeg, naar Forhandlingerne er færdige, tillade mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg.

Indenrigsministeren (Kragh): Det er i usædvanlig Grad en teoretisk Forhandling, som foregaar i dette Møde, og jeg skønner ikke, at der i det praktiske Liv, saaledes som det har formet sig herhjemme i den seneste Tid, egentlig er nogen som helst Basis for disse teoretiske Overvejelser. Jeg skal ikke i de faa Bemærkninger, jeg nu vil fremsætte, bidrage til at forlænge denne rent teoretiske Debat, men kun sige til det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen og nu ogsaa til det ærede Medlem, som er Ordfører for Forslagsstillerne (Røde), at jeg maa jo tro, naar de siger det, at de virkelig har haft Forventning om, at man i de antagelig ret faa Dage, der er tilbage til Rigsdagssamlings Slutning, virkelig skulde tilendebringe Arbejdet med et Lovforslag, der to Gange har foreligget til Forhandling for den høje Rigsdag, uden at man er naaet til Vejs Ende dermed. Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen sagde, at han havde virkelig været saa naiv, at han havde troet det — og naar det ærede Medlem siger det, saa vil jeg altsaa ikke bestride det —, det forklarer ogsaa, at det ærede Medlem virkelig kan formode, at det Forslag som her foreligger, vilde fortsætte sin Sejrsgang ud over Landet. Det synes jo at tyde paa, at det ærede Medlem har haft Øjet aabent for en Sejrsgang, som dette Forslag hidtil har foretaget — det er vist en ret enestaaende Iagttagelse, som det ærede Medlem her har gjort; vi, det store Flertal her paa Rigsdagen og ud over Landet, har, tror jeg, ikke bemærket noget saadant. Men den Naivitet, som det ærede Medlem altsaa